

Csutka és a BEHEMÓTOK

Csutka manó a két tündérlánnyal, Borókával és Pirikével járta az erdőt, nagyokat hancúroztak.

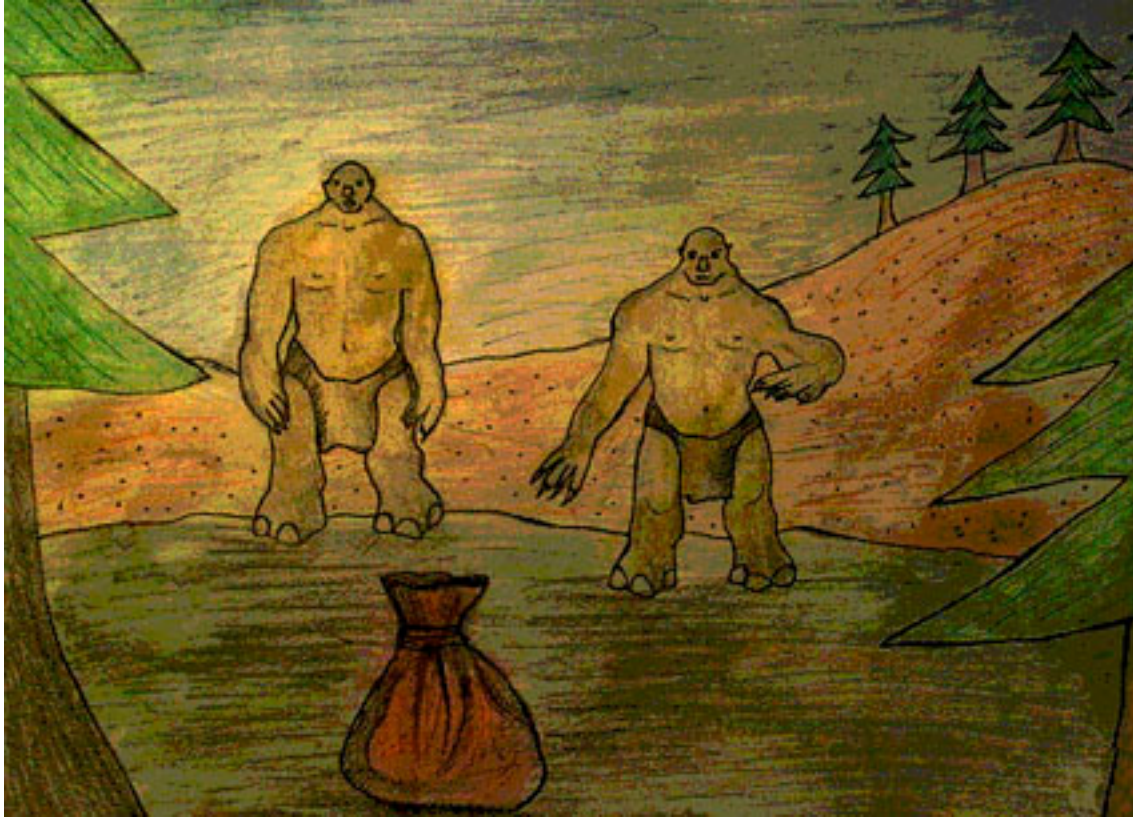
Az iker tündérlányok lovacskáit, a cserebogarak ott röpködtek a fejük felett, és vigyázták minden lépésüket. A magasból jól belátták az erdőt, figyeltek minden apró veszélyre és mozgásra. Nem láttak mást, csak rágcsáló nyusziakat, kergetőző rókákat, sétatifikáló özeket és gombákat túró vaddisznókat.

Már mélyen az erdő sűrűjében jártak, amikor a cserebogarak összecsapták a szárnyaikat és hangos zümmögésbe kezdtek. – Csendesebben, hé, felveritek a mókusok álmát! – mondta Csutka manó, a két tündérlány azonban beugrott a bokrok mögé. – Gyere hozzánk Csutka, a bogarak figyelmeztetni akartak bennünket valamire, de mire befejezték volna a mondókájukat, öblös léptekre és hatalmas árnyakra lettek figyelmesek. – Igaz, hogy akkora vagyok, mint egy gyufaszál, de mik ezek a lépkedő hegyek itt előttünk? – morfondírozott a kis manó. - Egészen biztosan nem emberek, még azok is jóval kisebbek ezektől a hústornyoktól – suttogta.

A behemót alakok végigcsörtettek az ösvényeken, akkora lábnyomokat hagyva maguk után, hogy azokban vígan megheverhettek a vaddisznók is. – Pattanjunk fel a cserebogarak hátára és kövessük őket! – mondta Boróka, a bátrabbik leányzó. Csutka elől száguldott a bogár hátán, mögötte Boró és Piri a másik bogárhátú páncélosan zúgatott.

Éppen a behemótok mögé értek, amikor azok kiteptek két fenyőfát, a vállukra kapták és dörmögve indultak tovább. – Megvan a tűzifa, most már csak vacsorát kéne kerítenünk, fogjunk valahol négy-öt szarvast, süssük meg őket és falatozzunk! – mondta a rozsdáshajú torzomborz, de a barátja leintette őt. – Először keressük meg az átjárót, ha nem is indulunk már éjszaka tovább, de reggel egyszerűbb lesz támadnunk, nem kell sokáig húznunk az időt, foglaljuk el a tündérbirodalmat. – Ne izgulj, Lapátkezű, tíz perc alatt elintézzük őket, hiszen akkorák csak, mint a mogyoró. Hatalmas kezeinkkel lesöpörhetjük a házaikat, s a várat is – ha fújunk egy nagyot – porba döntjük rögtön.

Csutka Manó meséi

Csutka egy pillanatil sem tétovázott, belefújta a varázssípjába, s még mielőtt a behemótok becserkésztek volna egy kis harapnivalót, az égből nagy darab zsák zuhant eléjük. – Mennyei küldemény! – mondta a rozsdásfejű, nyisd ki Lapátkezű, mozdulj már! A zsákból sonkák, kolbászek hullottak eléjük, akkorák, mint a ménkű, Csutka ehette volna ezeket legalább ötven évig. - Boróka, Piri, azonnal menjetek Avar királyhoz, figyelmeztessétek őt a veszélyre, amíg ezek lakmároznak és alszanak, küldje a sereget eléjük, és ejtsék túsul a két behemót tornyot. – javasolta Csutka a tündéreknek, s azok azonnal elszelelték a bogárhátúikon. Manócskánk a legmagasabbik fenyőfa tetejéről leselkedett, s abban bízott, hogy nem veszik őt észre még időnap előtt. Lapátkezű és Rozsdásfej a rosszullettig tömték magukat, majd eszükbe jutott, hogy nincs innivalójuk. – Keresnünk kell egy folyót vagy egy tavat, igaz, hogy nekünk mindkettő csak pocsolya lesz, de többet jelent néhány korty víz, mint a semmi. Mire ezt kimondták, Csutka már intézkedett, s éppen az ösvény irányából gurult a behemótok felé a titokzatos semmiből egy hatalmas hordó. – Te, Rozsdafej, farsangot ünnepelhetnek a környéken, hogy ekkora szerencsénk van, először lezuhant a sonka, a kolbász, aztán mellénk gurult a pityóka. Benyakalták a finom bort, és kisvártatva kettőt láttak egymásból.

Énekelni kezdtek, de a hangjuktól megremegett az erdő, felriadtak a madarak s a négy lábú állatok is. Menekült, ki merre látott, Csutka meg, akár egy szellem, libegett a hajladozó fenyőfa ágán. --- Ejnye-bejnye, a végén a nyakukba hullok és pisztáciaként fálnak fel – berzenkedett a gondolattól a kis manó, ám egyszercsak a magasból egy sasmadár kapta őt fel, és elrepítette a tündérbirodalom irányába, ahol az átjáró előtt már több száz katona várakozott. – Avar király, légy résen, mert a behemótok mellett csak hangyák lesztek, olyan hatalmasak, hogy aligha tudjátok őket megfékezni! – tanácsolta Csutka. – Tudom, kik ők, és az bánt a legjobban, hogy csak azért akarnak minket elsöpörni, mert a birodalmunk alatt arany található,

Csutka Manó meséi

legalábbis a behemótok térképei szerint. – dűnnyögte Avar király, majd lányai, a minden hájjal megkent tündérekék észbontó ötlettel álltak elő. – Apám, állítsunk nekik tüköröt, hadd higgyék, hogy a mi szolgálatunkban is óriási behemótok állnak, hadd lássák meg napfelkeltekor önmagukat az átjáró szélén. Rakjunk aranyakat a tükör elé, s ássunk két-három gödröt reggelig, hadd gondolják, hogy mi már kibányásztuk az összes aranyat előlük.

Hajnaltájt, amikor a két szédölgő behemót elindult az átjáró felé, már minden készen állt.

Vakító fények fogadták őket, és semmit sem értettek az egészből. Mivel a tükrök sok ezer darabból lettek összerakva, felállítva, ők is mindenből sokkal többet láttak, mint amennyi valójában visszatükröződött. Még önmagukból is több tucatot véltek felfedezni, s amikor Lapátkezű felordított, Rozsdafej azt hitte, menten megtámadják őket. – Árulók, nyavalyás behemótok, átpártoltatok a tündérekhez, hogy megkaparintsátok az aranyat, ellenünk fordultatok? – tajtékozott Rozsdafej, majd a gödrök előtt észrevett pár aranyrögöt. Lapátkezű odaugrott, felkapta az aranyakat és ordított tovább, ahogy a torkán kifért. A tükörbéli képek is ugyanazt tették, amit ők,

Lapátkezű azt hitte, még a maradék aranyat is elemelik előle. – Rozsdafej, a fene essen beléd, szedd az aranyat és a legváratlanabb pillanatban dobj a szemükbe port, földet, kavicsokat, zavard össze őket, hogy ne lássanak.

Hiába volt azonban minden cselszövés, a por és a föld visszahullott a földre, a kavicsok is lepattogtak a tükrökről, a képzelt ellenség egy tapodtat sem mozdult, hanem mintha ők is porért, földért nyúltak volna. – Ezek okosabbak, mint mi – morogta Rozsdafej, s az egyiknek éppen egy nagyobb kődarabot akart a képébe dobni, amikor a tükrök recsegve törtek szét. – Égszakadás, földindulás – jajveszékelték mindketten, mert az éles tükördarabok beleálltak a fenekükbe.

Termetes lábaikkal pillanatok alatt keresztülfutottak az erdön, mezőn, réteken, csak a visításukat lehetett hallani egy idő után.

- Most húzták ki egymás hátsó fertályából a tükördarabokat – kacagott Csutka manó, Avar király pedig kidüllesztett pocakkal méregette magát a tükördarabokban. – Jól elbántunk velük, Avar királlyal nem érdemes ujjat húzni! – dagadt a büszkeségtől a pockos fejedelem, mire Boróka és Pirike csendben megjegyzték: - Igen, a lányok ötlete bevált, derék jó apánk.

Vége